

செல்வம் திரட்டினார் கம்பெனியார் - பின்னர்

சென்னை நகரையும் வாங்கினாராம்.

மெல்ல மெல்ல இந்த நாட்டினிலே - அவர்

மிக்க பலத்தினைப் பெற்றனாராம்.

இமயமலை முதல் குமரிமுனை வரை

எல்லா வளமும் நிரம்பியதாய்

நமது நன்னாடும் இருந்ததனால் - அவர்

நாட்டின் மேல் ஆசையும் கொண்டனாராம்.

அந்தச் சமயத்தில் இந்திய தேசத்தை

அரசர்கள் பற்பலர் ஆண்டு வந்தார்.

அந்த அரசர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே

ஆயிரம் சண்டைகள் போட்டு வந்தார்.

அரசர் இரண்டு பேர் சண்டையிட்டால் - உடன்

ஆனந்தங் கொள்ளுவர் ஆங்கிலேயர்.

ஒருவர்மேல் ஒருவரை ஏவிவிட்டே - நாட்டில்

ஒற்றுமை தன்னைக் குலைத்து வந்தார்.

“நாடு நமக்குச் சொந்தம் - இதில்
நம்மவர் யாவரையும்
ஆடுகள் மாடுகள் போல் - இவர்கள்
அடக்கி ஆளுவதோ?”

அந்நியர் இங்கு வந்தே - நம்மை
அந்நியர் போல் நடத்த
வெந்ததே உள்ளமெல்லாம் - உடனே
வீறிட்டு நாம் எழுவோம்.”

என்றார் சிதம்பரனார் - கேட்டு
எழுந்தார் இளைஞரெல்லாம்
கண்களைப் போன்றதுவாம் - விடுதலை
காணத் துடித்தனராம்.

வங்காளி பங்கிம் சந்த்ரர் - சொன்ன
‘வந்தே மாதரமே’
எங்கும் ஒலித்ததுவாம் - கேட்டே
எதிரிகள் சீறினராம்.

பாட்டுக்கள் பாடியுமே - நமது
பாரதி மக்களுக்கே
ஊட்டினர் தேசபக்தி - வீர
உணர்ச்சியும் பொங்கியதாம்.

சுதந்திர நல்லுணர்வை - நாட்டில்

தூண்டிய தலைவர்களை

விதவிதக் கொடுமைகளால் - அந்தோ!

வெள்ளையர் வாட்டினரே.

அருமைத் தலைவர்களை - தினம்

அடித்து நொறுக்கி வந்தார்.

சிறையில் அடைத்து வைத்தார் - அங்கே

சித்ரவதைகள் செய்தார்.

சொந்தமாம் நாட்டினுக்கே - வீர

சுதந்திரம் கேட்டவரை

அந்நிய தேசத்திலே - கொண்டு போய்

அடைத்து வைத்தனரே.

மக்களைச் சுட்டனரே - பலர்

மாளவும் செய்தனரே.

அக்கிர மங்கள் செய்தே - மேலும்

ஆட்சி நடத்தினரே!